

ПЛАВА РУЖА

Плешући унутар замагљеног свода петролејке, лелујава светлост полако је почињала да губи битку са налетима ветра претећи да целу просторију обоји мраком. Браонкасте очи спајале су своје одвојене краке истовремено испуштајући сузу као опомену за одлазак на починак. Ипак, он није одустајао.

Баш онда када би се сви остали људи повлачили и срећу тражили у новом дану, он је једнако рукама трљао огледала душе и настављао са радом. Налазио се надамак успеха, осећао је то. Међутим, свако ново вече доносило је старе резултате, а године су пролазиле.

Био је толико занет послом да своју породицу није ни примећивао. Деца су крај њега расла као да су била комшијска, а жена му се чинила као случајни пролазник у животу. Све жртве свесно је подносио зарад скромне жеље – да у свом ружичњаку има нешто што нико на свету нема – плаву ружу.

Помоћ није желео. С једне стране, плашио се да су туђе руке сувише велике и неспретне и да у себи немају довољно умећа, а, са друге стране, убијала га је сумња да би неко могао да му украде оно за шта се цео живот борио баш сада када сан треба да доби-

је облик. Ситни интереси воде у крупне грешке. Знао је он добро да је то природни ток догађаја. Због тога своје тајне није хтео да дели ни са најближима.

Једнога дана коначно се десило чудо – добио је плаву ружу. Његовом усхићењу није било краја, а понос који је осећао пунио је његово срце више него што поплава испуњава речно корито. Покушао је да подели емоције са члановима породице, али су они и даље остајали уплашени за његову судбину, с обзиром на то да је достигао све оно што је тражио у животу и да више пред собом нема ни педаљ пута којим би пошао.

Од силне радости коју је осећао препукло му је срце неколико дана након што је остварио свој циљ. Тајну стварања плаве руже понео је у гроб. Са срећом достизања савршенства спознајемо и несрећу његовог брзог разбијања.